

Sygn. akt V GC 1397/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Natalia Rzewuska
Protokolant:	stażysta Joanna Kwiatek

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa T. M.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą

w W. na rzecz powoda T. M. kwotę 6.980,20 zł (sześć tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt 20/100 zł) wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 6.537,40 zł od dnia 7 sierpnia 2015 r. dnia do dnia zapłaty,

- 442,80 zł od dnia 12 maja 2016 r.

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.400,58 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w O. kwotę 400 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na opinię biegłego,

V. nakazuje zwrócić pozwanemu ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w O. kwotę 400 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na opinię biegłego.

SSR Natalia Rzewuska

Sygn. akt V GC 1397/16

UZASADNIENIE

Powód T. M. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w W., domagając się zasądzenia kwoty 7.954,33 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 7.511,53 zł od dnia 7 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 442,80 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a nadto kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że dnia 4 lipca 2015 r. miała miejsce kolizja, w której uszkodzeniu uległ pojazd marki C. (...), zaś pozwany jest ubezpieczycielem sprawcy tej kolizji. Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu, a ten sporządził kosztorysową wycenę naprawy na kwotę 6112,26 zł (uwzględniającą 50% podatku VAT) i wypłacił tę kwotę 21 lipca 2015 r. Odszkodowanie wypłacone przez pozwanego zostało znacząco zaniżone. Zgodnie z prywatną opinią rzeczoznawcy samochodowego wysokość szkody w pojeździe wynosi 13.632,79 zł (koszt naprawy pojazdu netto powiększony o 50% podatek VAT). Za prywatną opinię powód zapłacił 442,80 zł i wydatek ten również stanowi element szkody, który winien być pokryty przez pozwanego. Wymagalność roszczenia przypada na dzień 6 sierpnia 2015 r., tj. 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, w związku z czym odsetki są dochodzone od dnia 7 sierpnia 2015 r.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu na swoją rzecz.

W uzasadnieniu przyznał, że ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 4 lipca 2015 r., w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do poszkodowanego T. Ł. pojazd marki C. (...). Na skutek przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego poszkodowany otrzymał należne i prawidłowo wyliczone odszkodowanie, które w całości pokryło szkodę. Pojazd, który został uszkodzony, został wyprodukowany w 2008 r. W związku z tym, że na rynku części samochodowych jest duża dostępność części zamiennych pochodzących z rynku wtórnego, jak i części zamiennych innych niż oryginalne sygnowane logiem producenta, konieczne jest zbadanie jakimi częściami pojazd poszkodowanego został naprawiony. Sposób naprawy pojazdu determinuje wysokość szkody. Żądanie zapłaty w oparciu o koncepcję hipotetycznej szkody nie znajduje uzasadnienia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 4 lipca 2015 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do T. Ł. samochód marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Jeszcze tego samego dnia poszkodowany zgłosił szkodę ubezpieczycielowi sprawcy, tj. (...) S.A. w W., w wyniku czego przeprowadzone zostało postępowanie likwidacyjne. Pozwany w jego toku, po dokonaniu oględzin uszkodzonego pojazdu i sporządzeniu kosztorysu, ustalił wysokość szkody na kwotę 6.742,68 zł (koszt naprawy z VAT).

Decyzją z dnia 20 lipca 2015 r. pozwany przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 6.942,68 zł (z podatkiem VAT), obejmujące koszty naprawy - 6.742,68 zł oraz koszt wynajmu auta zastępczego – 200 zł.

Dnia 21 lipca 2015 r. pozwany wydał kolejną decyzję, w której ustalił wysokość odszkodowania w kwocie netto 5681,85 zł, w tym kosztów naprawy na kwotę 5481,85 zł.

W korespondencji e-mail z dnia 21 lipca 2015 r. poszkodowany poinformował pozwanego, że jest podatnikiem VAT, a w związku z tym, że uszkodzony pojazd jest samochodem osobowym, służy mu 50 % odliczenie od podatku VAT za części i naprawę.

W związku z taką informacją pozwany w dniu 21 lipca 2015 r. przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 6.335,26 zł, obejmujące koszty naprawy wyliczone na kwotę 5481,85 zł plus 630,41 zł tytułem podatku VAT.

Odszkodowanie zostało przelane na rachunek bankowy poszkodowanego w dniu 21 lipca 2015 r.

/dowód: akta szkody nr (...) – załącznik do akt sprawy, potwierdzenia wykonania operacji bankowych k. 33, 34/

Umową cesji z dnia 17 lutego 2016 r. poszkodowany T. Ł. przelał na rzecz powoda T. M. wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę w pojeździe C. (...) wraz w wszelkimi prawami z nią związanymi.

/dowód: umowa cesji k. 16-17/

Pismem z dnia 17 lutego 2016 r. o cesji został zawiadomiony pozwany.

/dowód: pismo k. 18/

Pozwany zlecił rzeczoznawcy samochodowemu D. R. sporządzenie wyceny kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Wymieniony sporządził taką wycenę i ustalił, że koszt naprawy C. J. wynosi 15.028,94 zł. Za wykonaną usługę (...) wystawił powodowi fakturę VAT na kwotę 442,80 zł.

/dowód: opinia D. R. k. 21-27, faktura VAT k. 28/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, których prawdziwość nie była kwestionowana. Przesłuchany został także w charakterze świadka poszkodowany T. Ł., zaś jego zeznania zostały uznane za wiarygodne wobec ich stanowczości i jednoznaczności.

Ponadto przeprowadzony został dowód z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej na okoliczność wysokości kosztów naprawy uszkodzonego samochodu oraz sposobu wykonania naprawy powypadkowej, rodzaju zamontowanych części.

W wydanej opinii biegły sądowy J. A. stwierdził, że koszt przywrócenia samochodu C. (...) do stanu sprzed kolizji wynosi 13.954,34 zł brutto. Biegły dokonując wyceny kosztów naprawy oparł się o ustalenia w zakresie uszkodzeń pojazdu poczynione przez pozwanego w sporządzonym przez niego kosztorysie. Jednocześnie zauważył, że kalkulacja naprawy sporządzona przez pozwanego zawiera w swej treści błędy w rozkodowaniu niezbędnych do naprawy części zamiennych, w zakresie lakierowania oraz zaniżoną stawkę za roboczogodzinę. Przy ustalaniu wysokości kosztów naprawy biegły bazował na systemie kalkulacyjnym A. opartym na technologii stosowanej przez producenta samochodu C., cenach części zamiennych według tego systemu obowiązujących w terminie zaistnienia kolizji, a nadto przyjął wysokość stawki za roboczogodzinę na kwotę 90 zł. Odnosząc się do tej stawki wskazał, że kwota 90 zł stanowi średnią wartość stawki obowiązującej w (...) i innych warsztatach wykonujących naprawy powypadkowe na terenie województwa (...). Biegły ponadto wskazał, że sposób wykonania naprawy powypadkowej i rodzaj zamontowanych części został określony przez samego pozwanego już w momencie wykonania oględzin pojazdu w dniu 13 lipca 2015 r. Już wówczas pozwany ustalił zarówno zakres uszkodzeń, dokonał oceny stanu powłoki lakierowej i nie wniósł jakichkolwiek zastrzeżeń co do rodzaju zamontowanych części. Potwierdził, że pojazd nie posiadał żadnych zmian w zabudowie auta, a stan powłoki nie wykazywał cech samochodu powypadkowego. Powyższe sprawia, że biegły stanowczo stanął na stanowisku, że naprawa powinna być dokonana częściami nowymi, oryginalnymi z logo producenta.

Żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń co do treści opinii, zatem przyjąć należało, że jej opinia ta została w całości zaakceptowana.

Sąd w pełni podzielił opinię biegłego. W sposób logiczny i pełny odpowiada ona na zakresloną postanowieniem tezę dowodową, jest jasna i stanowcza.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Na wstępie wskazać należy, że powodowi przysługuje odszkodowanie w takiej wysokości, w jakiej przysługiwałoby ono poszkodowanemu. Umową cesji wierzytelności powód nabył bowiem od poszkodowanego wierzytelność w takiej postaci i kwocie, jaka przysługiwałaby właścicielowi pojazdu. W ocenie Sądu, stanowiąca podstawę legitymacji czynnej powoda umowa cesji jest ważna i skuteczna. Została podpisana zarówno w imieniu powoda, jak i poszkodowanego. Nadto zawiera ona wszystkie niezbędne elementy, jakie tego typu umowa zawierać powinna.

W następnej kolejności wskazać należy, iż odpowiedzialność pozwanego znajduje uzasadnienie w przepisach kodeksu cywilnego, w tym art. 805 k.c. i 822 § 1 k.c. Ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się z zgodzie z zasadami określonymi w art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. – na podstawie odpowiedzialności za normalne następstwa

działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikała oraz trybu naprawienia szkody pieniężnej. W przypadku naprawy szkody w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego do ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania (wyrok SN z 11.06.2003 r., V CKN 308/2001), a zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z 12.04.2012 r., III CZP 80/2011).

Nadto, wypłata odszkodowania z OC nie może być uzależniona od wcześniejszej naprawy samochodu z własnych środków, albowiem obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (wyrok SN z 08.07.2003 r., IV CKN 387/01). Z tego względu na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. pominięte zostały wnioski dowodowe zgłoszone przez pozwanego w punktach 4, 5 i 6 odpowiedzi na pozew. Nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia to, czy uszkodzony pojazd został naprawiony, ani to, czy został przez poszkodowanego sprzedany.

Kluczowe w niniejszej sprawie było ustalenie wysokości uzasadnionych i celowych kosztów naprawy pojazdu uszkodzonego, jako że od tego zależy wysokość należnego odszkodowania.

W tym zakresie sąd oparł się na opinii biegłego sądowego J. A., która jako nie kwestionowana przez żadną ze stron nie wzbudziła również wątpliwości sądu co do jej wiarygodności. Sąd przyjął zgodnie z opinią biegłego, że celowe koszty naprawy pojazdu wynoszące 13.954,34 zł brutto są w pełni związane z zaistniałą szkodą komunikacyjną z dnia 4 lipca 2015r. Z kalkulacji kosztów naprawy załączonej do opinii przez biegłego wynika, że koszt naprawy netto wynosi 11.344,99 zł, zaś wartość podatku VAT to kwota 2.609,35 zł. Skoro poszkodowany był uprawniony do odliczenia 50% VAT, to koszty naprawy należało wyliczyć na kwotę 12.649,66 zł (11.344,99 zł plus 1.304,67 zł tytułem połowy podatku VAT).

Przy przyjęciu kwoty uzasadnionych i celowych do przywrócenia stanu poprzedniego kosztów naprawy pojazdu – 12.649,66 zł i wypłaconej już przez pozwanego kwoty 6.112,26 zł, do zapłaty pozostała z tego tytułu kwota 6.537,40 zł.

Za zasadne uznano także żądanie w zakresie kwoty 442,80 zł tytułem kosztów poniesionych przez powoda na prywatną opinię.

Co od zasady wskazać należy, że koszty poniesione przez poszkodowanego tytułem sporządzenia prywatnej opinii są zasadne w sytuacji, gdy pozwane towarzystwo odmawia zaspokojenia roszczenia. Taka też sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie. Pozwany przyjął wartość szkody, z którą nie zgodził się powód. W takim stanie rzeczy zdecydował się on skorzystać z prywatnej opinii, która nie potwierdziła stanowiska pozwanego. Co więcej, dowód z opinii biegłego sądowego przeprowadzony w toku niniejszego postępowania, potwierdził stanowisko powoda. Taka sytuacja procesowa pozwala uznać, iż poniesione koszty na prywatną opinię były potrzebne. W ocenie sądu koszty prywatnej opinii sporządzonej na zlecenie powoda były obiektywnie uzasadnione i konieczne i stanowią element szkody, który winien pokryć pozwany. Powód nie posiadał fachowej wiedzy, aby zweryfikować poprawność decyzji pozwanego. Dla uzasadnienia tego poglądu wyjaśnić należy, że w normie art. 361 k.c., określającym granice odpowiedzialności odszkodowawczej mieszczą się wydatki i koszty związane ze zdarzeniem wywołującym szkodę. Zatem ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od sprawcy bądź jego ubezpieczyciela, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody. Podobne stanowisko w omawianej kwestii zajął również Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004 roku wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 24/04 (publ. OSNC 2005/7-8/117) stwierdzając, że ocena, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym mieszczą się w ramach szkody

i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Wszystkie wyżej wymienione przesłanki w przedmiotowej sprawie wystąpiły, a tym samym roszczenie o zapłatę kwoty 442,80 zł uznane zostało za zasadne.

Biorąc powyższe pod uwagę, na podstawie art. 822 § 1 k.c., 826 § 1 k.c. oraz art. 6 k.c. i art. 481 par. 1 i 2 k.c. orzeczono jak w punkcie I. wyroku. Na zasądzoną tam kwotę składa się kwota 6.537,40 zł tytułem odszkodowania obejmującego koszty naprawy oraz kwota 442,80 zł tytułem kosztów poniesionych na przesądową opinię rzeczoznawcy. O odsetkach od kwoty 6.537,40 zł orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 7 sierpnia 2015 r. (6.08.2015 r. dnia upływał 30-dniowy termin od zgłoszenia szkody), podobnie jak o odsetkach od kwoty 442,80 zł (od dnia wniesienia powództwa tj. 12 maja 2016r.).

W pozostałej części powództwo oddalono jako wygórowane (punkt II. wyroku).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Powód wygrał proces w 87,75%, zaś pozwany w 12,25%. Na koszty poniesione przez powoda składa się: opłata od pozwu – 398 zł, 2.400 zł wynagrodzenie pełnomocnika, 17 zł opłata od pełnomocnictwa, 300 zł wykorzystane z zaliczki na koszty opinii biegłego, tj. łącznie kwota 3115 zł. Pozwany zaś poniósł koszty w wysokości 2.717 zł, a składa się na nie: 2.400 zł wynagrodzenie pełnomocnika, 17 zł opłata od pełnomocnictwa, 300 zł wykorzystane z zaliczki na koszty opinii biegłego. Po stosunkowym rozdzieleniu pozwany powinien zwrócić powodowi kwotę 2400,58 zł, stąd orzeczono jak w punkcie III. wyroku ($3.115 \text{ zł} \times 87,75\% = 2.733,41 \text{ zł}$; $2.717 \times 12,25\% = 332,83 \text{ zł}$; $2.733,41 \text{ zł} - 332,83 \text{ zł} = 2.400,58 \text{ zł}$).

W związku z tym, że zaliczki wniesione przez obie strony zostały wykorzystane jedynie częściowo (z każdej pobrano po 300 zł), na podstawie art. 84 ust. 1 i 2 u.k.s.c. w zw. z art. 80 ust. 1 i 2 u.k.s.c. nakazano zwrócić powodowi i pozwanemu z tego tytułu kwoty po 400 zł (punkt IV. i V. wyroku).

SSR Natalia Rzewuska